

Don Joan de la Panarra

Conten que als peus de la colossal muntanya del Puigcampana, al poble de Finestrat, hi havia un jove, malcregut, malfaener i d'aquells que fan patir els pares, que li deien don Joan de la Panarra. De major, va guanyar molta fama en matar cent mosques d'un colp. Va jugar a la confusió amb el lema "Don Joan de la Panarra, fill de Finestrat, n'ha mort cent d'un colp i res no li ha passat". Però ser un heroi no és fàcil i la fama s'ha de conservar; així, es veurà obligat a enfrontar-se a nous adversaris, cada vegada més perillosos.

Enric Valor (Castalla, 1911 - València, 2000), gramàtic, lexicòleg, rondallista i novel·lista, especialment reconegut per les *Rondalles Valencianes*, històries de la tradició oral valenciana que ell va posar per escrit amb una riquesa de llenguatge i una qualitat narrativa incomparables. És investit doctor *honoris causa* per les universitats de València, de les Illes Balears, Politècnica de València, de Castelló i d'Alacant.

Jordi Raül Verdú (Alcoi, 1960) és mestre, contacontes i animador lector. Ha publicat dues-centes rondalles i és autor d'una huitantena de llibres de literatura infantil. Té el premi CAM Medi Ambient (2010), el Premi Bernat Capó de Difusió de la Cultura Popular (2017) i el Premi 9 d'Octubre (2019).

Antoni Laveda diu que ja de ben menut dibuixava ninots i batalles. Després vingueren els estudis a l'antiga Escola de Sant Carles i un seguit d'anys treballant en el món del disseny gràfic i la publicitat, per a arribar a l'ensenyament sense, això sí, deixar de dibuixar.

Darrers títols publicats:

16. Les animetes / Llegenda del pal·leter	24. El xiquet que va nàixer de peus
17. Les velletes de la Penya Roja	25. Els guants de la felicitat
18. El patge Saguntí	26. El Castell del Sol
19. L'amor de les tres taronges	27. Home roig, gos pelut i pedra redona
20. El pollastre de festes	28. Els tres plets de Pasqua Granada
21. El darrer consell	29. Abella
22. La mestra i el manyà	30. Joan-Antoni i els torpalls
23. El castell d'Entorn i no Entorn	31. Don Joan de la Panarra

Don Joan de la Panarra

PRIMERES RONDALLES D'ENRIC VALOR

Don Joan de la Panarra

Adaptació de Jordi Raül Verdú
Il·lustracions d'Antoni Laveda

EDICIONS DEL BULLENT

Don Joan de la Panarra

(Arreplegada a Castalla i Callosa d'en Sarrià)

Enric Valor

Adaptació de Jordi Raül Verdú
Il·lustracions d'Antoni Laveda

1a edició: març de 2022

La col·lecció Primeres Rondalles d'Enric Valor compta amb l'assessorament literari de Vicent Brotons.

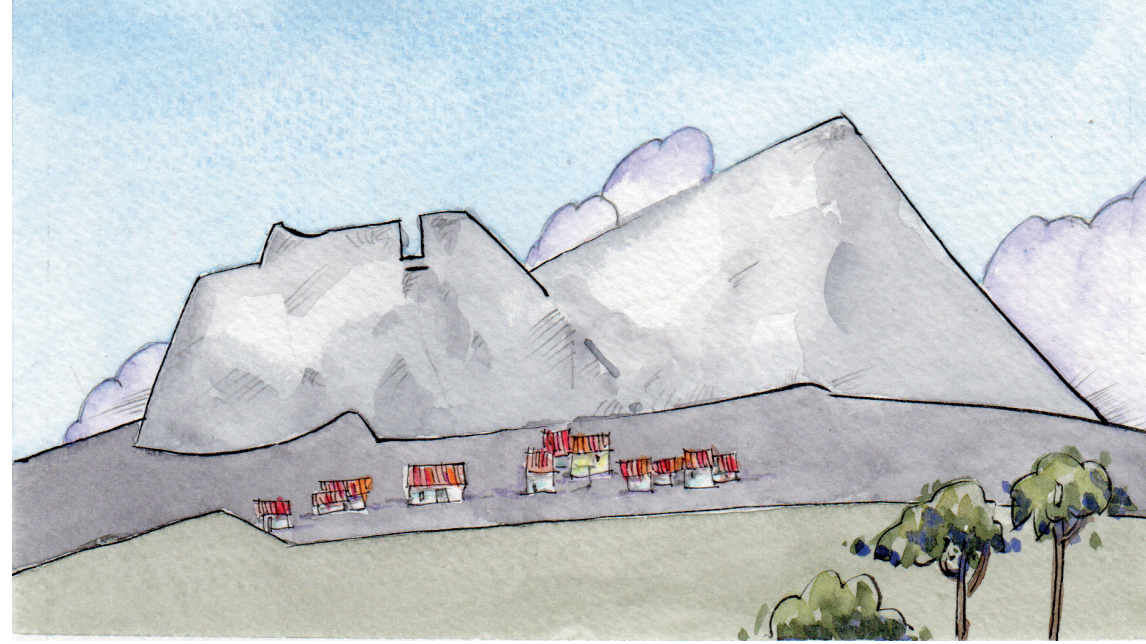
© 2022, Enric Valor
© 2022 Jordi Raül Verdú
© 2022 Il·lustracions d'Antoni Laveda
© 2022 Edicions del Bullent
c/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya
☎ 961 590 883
www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Maria Guasp, Miquel Ábalos

ISBN: 978-84-9904-259-6
Dipòsit legal: V-476-2022

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Conten que als peus de la colossal muntanya del Puigcampana, al poble de Finestrat, hi havia un jove, malcregut, malfaener i d'aquells que fan patir els pares, que li deien don Joan de la Panarra. Era fill dels forners, i com que menjava pa blanc i blanet, que alternava amb la llet de pit d'una mare bona i sana, Joanet creixia molt de pressa.

Un dia li va dir la seua santa mare, Marieta de nom:

—Joanet, Joanet, que ja tens sis anys i has de començar a ajudar-nos. Mira, dugues aquesta panera de pablancs a cal vicari.

Ell, només sentir-ho, es va fer negre, groc, verdenc..., i respongué amb el seu parlar confús:

—No, no! No vull portar la “panarra”!

—Joanet!

—La “panarra” no! La “panarra” no!

Les dones que estaven comprant pa, esclafiren a riure, i d'allí en avant tots li digueren “Joanet de la Panarra”.

Més fadrí, als deu anys, ja parlava com qualsevol altre xiquet de la seua edat. Ara, a tots els guanyava en presència, espenta, a llegir com un papagai i a pegar bescollades.

Joanet de la Panarra va fer els vint anys just quan la pesta envaí tota la Marina i s'emportà els seus pares. Va plorar molt, perquè se'ls estimava bona cosa.

La gent digué que havien mort perquè agafaren la pesta, per passar tantes suades al forn fent pa, però eren xafarderies perquè la malaltia, que envaï tota la Marina, s'enduia molts que no suaven. Al contrari, sabien que el fill no en feia mai un brot, sempre amb una cama damunt de l'altra.

Així i tot, ningú no va gosar dir res al morenot de Joanet, perquè el seu bigot astorat i els seus punys grossos feien un respecte de no dir.

Després de soterrar els seus pares, va vendre la fleca i el forn, que eren els baixos de la casa, i ell es va quedar a viure a la part de dalt de la vivenda.

Una dona vella, la Frejoana, començà a fer-li les faenes casolanes, i ell pensà que amb el que li pagava menjaria i beuria quatre o cinc anys sense calfar-se la testerola.

—Després..., ja seré “don” Joan de la Panarra, i llavors els diners em vindran a les mans amb sols parar-les —solia dir-se a mitja veu quan parlava sol.

Vestit de dol, passejava per la plaça de nou a deu, feia la cercavila d'onze a dotze, dinava a migjorn i feia la migdiada. Aquesta era la seua rutina diària.

Un dia, el de la Mare de Déu del Carme, tres anys després de la mort de sos pares, la vella Frejoana li havia amanit berenar, perquè ell tenia intenció d'anar-se'n a l'ombra d'un garrofer que coneixia, prop d'una fonteta. Era vora un barranc; no cor-

ria el vent; les mosques no li deixaven en pau el bonítol que estava menjant-se. Ell les aïixava, però sense massa èxit:

—Uix!

En una de tantes bracillades, va i li cau una molla de bonítol vora l'espardenya, on es congregaren de seguida un pilot de mosques. Ell les aïixà, però no li feren cas. Colèric de veure-les menjant-se-li la molla de saladura, exclamà:

—S'ha acabat!

I els tirà, amb tota la força del seu braç, el cantell de pa que encara li quedava.

—Haaa, haaa! —es posà a riure com un boig.